

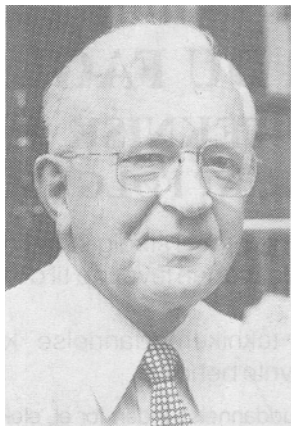
Svigtede ikke da det gjaldt

Det er sagt, at intet er nemmere end at skrive om et menneske, man har kendt godt gennem et langt liv. Andre vil hævde, at netop et langt venskab gør det svært, fordi man har så let ved at falde i den grøft, der normalt kaldes »en roseklub«. Begge dele kan være rigtigt, men det er alligevel en dejlig fornemmelse at fortælle andre, hvordan et virkeligt mandfolk er, og ikke mindst hvordan det udtrykkes, når det kan gælde livet at slås for sine standpunkter.

Jeg tror ikke, det under besættelsen var vanskeligt for Peter Thurøe Hansen at træffe det valg, der skulle gøre ham til en af de mest aktive jernbanesabotører i Jylland. Han havde gennemgået en handelsuddannelse, og han havde gennem sin videre udvikling vist, at han ud over det rent teoretiske også havde lederevner. Det trak heller ikke fra, da han blev knyttet til det store Horsens-firma Hoki (i dag Edeka), at han var fremragende til at snakke med andre mennesker.

At Peter Thurøe endte som direktør i firmaet, betød ikke, at han satte sig mageligt til rette i chesterfielden og lod andre gøre det praktiske arbejde. Tværtimod, for ingen var i tvivl om, han var vellidt landet over, og når der skulle forhandles noget på plads - ikke mindst når det var vanskeligt - skulle man hente Thurøe.

Peter Thurøe var sammen med sin kone meget politisk interesseret. Han blev formand for KU - hun, Karen, sad i mange år i Folketinget valgt af de konservative. Det kan heller ikke skjule



Peter Thurøe Hansen.

DAGENS PORTRÆT

les, at hans politiske interesse i høj grad havde noget at gøre med hans kærlighed til fædrelandet, og alt hvad der var dansk. Hvor ung han end var, da tyskerne besatte Danmark (Peter Thurøe fylder i sommer 80 år), var det ham en pestilens at opleve, at en fjendtlig magt havde taget styringen i landet.

Peter Thurøe hørte langtfra til dem, der troede på, at det hele kun var en overgang. Han var orienteret om nazismens onde væsen og var klar over, at det var nødvendigt at slås med næb og klør, hvis landet skulle befries for den pestilens. For ham var det naturligt at komme med i den gryende modstandsbevægelse. Og med det sindelag og de lederegenskaber, han var i besiddelse af, var det naturligt, at Thurøe kom til at lede en jernbanesabotagegruppe, der foretog mange commando raids mod jernbanen og foretog ødelæggelser, hvor de skadede fjenden mest. Midt i alt det usikre

formåede Peter Thurøe at skabe i hvert fald en form for tryghed hos sine folk. Det betyd ikke, at de tog unødige chancer. Det betød heller ikke, at de ikke var klar over, at det en skønne dag kunne gå galt, som det desværre gjorde for nogle. Og så var befrielsen endelig inden for rækkevidde. Normale tilstande skulle genopstå, men det er nok forståeligt, at man ikke fra dag til dag kunne ryste nerverne af sig.

Peter Thurøe er kendt som et glad og veloplagt menneske. Sine 80 år til trods bevæger han sig spændstigt gennem byen. I selskab er han den gladeste blandt de glade. Han elsker at synge. Det kan man bl. a. have fornøjelse af i Bering Lauget og Skipperkassen. Men for ham er der et sted, hvor der ikke er noget at grine ad. Han har sæde i rigsretten mod Erik Ninn-Hansen. Det kan være en ejendommelig fornemmelse at skulle være med til at tage stilling i en sag, der er vendt mod en gammel partifælle. En ting kan Ninn-Hansen være sikker på: Den udstrakte retfærdighedssans, som Peter Thurøe altid har været i besiddelse af, vil også her spille en afgørende rolle.

Mange har været konfronteret med Peter Thurøes i forbindelse med 50-året for befrielsen. Han har i sine taler og sit engagement givet mange det helt rigtige indtryk, at her taler en god Horsens-borger, som aldrig har forsøgt at mase sig frem i forreste række, men som var parat til i nødens stund at »kæmpe for alt hvad du har kært. Dø, om så det gælder«. (P.N.)